

Innan jag slutar, vill jag frambära mitt allra varmaste tack till alla, som bidragit till vår verksamhet, och för den uppmuntran jag rönt under mina resor.

Ne's Erickson,

Föreståndare och reseombud.

Vid pastor Widlofs graf.

Hundratals åkdon och automobiler och människor från landet och de närmaste städerna Canby och Dawson hade i god tid infunnit sig förliden söndag den 20 aug. för att närvara vid pastor Widlofs begrafning i Providence. Som kyrkan ej på långt när kunde rymma hälften af folket, så hade församlingen, af stora lörika träd upprest en hörsal längst ena sidan af kyrkan. Vädret var det härligaste man kunde önska, hvarför folket utanför kunde från båda sidorna af kyrkans öppnade fönster väl höra gudstjänsten.

Under det likskaran tågade in i kyrkan spelades Bethovens sorgemarsch. Sedan församlingen gemensamt instämt i sången: "Så skön går morgonstjärnan fram", följde bön och bibelläsning af pastor G. F. Palmer. En af pastor Widlofs älslingssånger: "Då skall jag vara nöjd" sjöngs af miss Linnéa Newquist. Därefter talade pastor Lindh öfver orden: "Jag är uppståndelsen och lifvet." Jag är ej istånd att återgifva hans rörande skildring af deras vänskap från skolan i North Park och huru de allt sedan

PASTOR AUGUST WIDLOF.

hafva varit likt David och Jonatan då det gällt deras arbete och idealer. Och nu fick han, redan innan lifvet nått sin middagshöjd, följa sin Jonatan till hans sista hvilorum." Därefter sjöng församlingen ur Sionsharpan: "När mitt lifsverk är fullbordat och jag öfver floden går" etc. Följde så ett mycket rörande tal af församlingsföreståndaren C. Erlandson. Pastor Widlofs sista sång på jorden: "Jesus, hvilket ljufligt namn," sjöngs af pastor Lindh. Pastor Jos. W. Johnson talade på engelska öfver Mar. 7: 37. "Allt har han väl beställt." Sedan uppläste pastor Lindh den afsmnades sista hälsning till församlingen. Pastor Åkerlund talade öfver 1 Kor. 15: 50—53. Ett poem författadt för två år sedan af pastor Widlof vid P. Swensons graf, upplästes nu vid hans egen, af pastor

Pastor August Widlof föddes i Weckerlöf församling i Kronobergs län, Sverige, den 27 nov. 1879. Han emigrerade till Amerika år 1902 och vistades först en tid i Morehead, Minn., hvarefter han flyttade till Minneapolis, Minn., där han blef omvänd till Gud och ingick sedan som medlem af missionsförsamlingen i Camden Place. — På hösten 1904 begaf han sig till North Park College, Chicago, för att studera till predikant. Han graduerade från nämnda läroverk 1907. — Påföljande sommar var han predikant för missionsförsamlingen i Providence, hvars herde och lärare han sedan varit, och där har han utfört sitt egentliga lifsverk. Han dog i Tower, Minn., den 16 aug. kl. 12.00 f. m. 1911, efter en veckas sjukdom. Han sörjes närmast af fader och moder, brodern och fyra systrar i Sverige och en broder och två systrar stå här sörjande vid hans här tillsammans med hans kära församling och många vänner.

Jag kan ej ens närmelsevis beskrifva den bestörtning och sorg, som bemäktigade sig allas hjärtan, då förs. föreståndare C. Erlandson pr telegram från rev. P. Lindh, Virginia, Minn., förliden onsdagsmiddag underrättade om, att deras pastor August Widlof aflidit i Tower, Minn., samma dag den 16 på morgonen. Hvert man kom i Providence eller till Canby — barn, ungdom och äldre begräto och begräta honom icke allenast såsom en älskad lärare, utan som en dyr och älskad broder och vän. — Pastor Widlof var ute på sina sommarferier och efter att ha varit med vid den stora ungdomskonferensen i Minneapolis, lämnade han stanna något hos sin vän och skolkamrat Rev. P. Lindh, Virginia, Minn. Han var, då han kom dit, ovanligt frisk och glad och som alltid hänförd för Guds sak och själars frälsning. Han predikade sin sista predikan i pastor Lindhs kyrka söndagen den 6 aug. Han talade om sången och den himmelska sången med en alldeles underbar hänförelse och under tårar tillade han till sist: "Kanhända jag talar till eder för sista gången, kanhända snart är jag där och får deltaga med den evigt triumferande skaran i den himmelska sången." "Det kändes underbart närstående", sade pastor Lindh, "och vi nästan anade att något ovanligt förelåg, ehuru han då var fullkomligt frisk." — På måndagen regnade det, så de kunde ej företaga den tillämnade färden till pastor Lindhs sommarhem vid sjön, utan stannade i staden. Pastor Widlof mätte ej riktigt bra och önskade helst stanna inne, och sade att han skulle skriva något. Han satte sig då ned och skref, utan att veta det, sin sista hälsning till sin kära församling. Han skref till Red. af Weckobladet om sin församling i Pro-

vidence. Han avslutade det ej. Han sade till pastor Lindh: "Det går ej bra att skriva i dag. Då Lindh läst hvad han skrivit, anmärkte han: "Jag vill strö blommor på deras lefnadsstig. Då lifvet är flytt är det försent". De följdes åt till sommarhemmet vid sjön. Men Widlof mätte ej bra. På torsdagen var han mycket sjuk. Hans vänner hade mycket arbetat med honom för att lindra hans plågor, dock utan resultat. En diakon och pastor Lindh bådo då till Gud om hjälp i hans svåra lidande och efter en timma, så blefvo de underbart bönberödda och pastor Widlof nästan jublade

öfver bönhörelsens hjälp och han bad dem sjunga. Själfs sjöng han sin sista sång på jorden: "Jesus, hvilket ljufligt namn, Jesus hjärtats lugna hamn" etc. Herren bönhörd visserligen och dock Herren hade bestämt annorlunda. Hans trogne tjänare hade fullbordat sitt lifsverk och hans hemförlofningsdag var mycket nära. Han genomgick en operation följande måndag den 14 aug. för apendicitis, men bukhinneinflammation tillstötte och redan natten till onsdagen kl. 12.20 insomnade han lugnt och fridfullt, som ett godt barn efter en arbetsam dag inslumar på sin moders arm. Så ljufliga och stilla voro hans sista timmar på jorden. Pastor Lindh sade, att hans plågor, utom de fyra sista timmarne, voro nästan outhärdliga, men han klagade ej. Han hade en öfver alla kroppsliga lidanden triumferande dödsbädd. Han fick en rik ingång i hvilan. Hans sista ord på jorden voro. "Jesus my Savior, thou suffered for me once!" och därefter sade han till missionär Harry Lindblom: "God bless you!" Hvilket skönt slut! Manar icke detta oss att säga: "Gud låt mig dö den rättfärdiges död och må mitt slut vara som hans!" — Hvert man kommer och hvem man träffar, så får man höra vittnesbörd som dessa: "Pastor Widlof var en ovanlig man. He was a good man!" Ingen hörde honom någonsin säga ett ondt ord om sina bröder predikanter eller andra men väl allt det goda han visste om dem. Han var trofast som vän. Han var en bönens man. Han var en själavinnare. Han kämpade med Gud för själars frälsning. Han var de gamles vän och de ungas förtrogne. Han nödgade och bad de ofrälsta att i dag lämna sina hjärtan till Jesus. Han hade mer än en gång på det mest bevakande tillagt: "Snart skall min stämman vara tyst. Jag skall då ingen förarga eller besvära med frälsningens evangelium." Och under tårar bad han sin församling att som en man stå upp och hjälpa honom med detta räddnings- och bergningsarbete, som natt och dag låg honom själf så ömt om hjärtat. — Nu har han slutat sin arbetsdag på jorden. Herren har hemkallat sin trogne tjänare. Han hvilar nu i sin församlings kyrkogård i Providence, likt en i striden fallen ung kämpe på sitt eget slagfält. Hans församling och vänner fröjdades i sin sorg öfver, att de åtminstoneingo ha hans graf här, då det ej var dem förunnat, att längre få ha honom lefvande ibland sig. Pastor Widlof var en fridens man. Frid öfver hans minne!

Mrs. Milda Newquist ("Greta").
Sorgeresolution.

Enär det behagat vår himmelske fader att hemförlöfva vår käre unge broder, predikanten August Widlof, Providence, Minn., vill Nordvästerns predikantförening till broder Widlofs släktingar, samt till hans församling härmed uttrycka sitt deltagande och sin djupa sympati.

Med broder Widlof har vår predikantkår förlorat en af sina kraftigaste unga predikanter och ett nitiskt Herrens vittne.

Den som utsår rättfärdighet skall få en säker lön. Ordspr. 11: 18.

Const. Olson, ordf.

A. W. Franklin, sekr.